

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27.11.1980, sp. zn. 10 Co 160/80, ECLI:CZ:NS:1980:10.CO.160.1980.1

Číslo: 14/1982

Právní věta: Dávka byla žadateli neprávem odepřena, jestliže ji orgán důchodového zabezpečení nepřiznal, ale později bylo prokázáno, že podmínky nároku na tuto dávku byly splněny již v době vydání rozhodnutí, jímž byla žádost o dávku zamítnuta taková dávka se přizná podle ustanovení § 62 odst. 1, věta první a čtvrtá, zákona č. 121/1975 Sb. Byla-li dávka přiznána, byť neprávem nebo v nesprávné výši, provede se její změna podle ustanovení § 62 odst. 1, věta první, druhá a třetí, zákona č. 121/1975 Sb.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 27.11.1980

Spisová značka: 10 Co 160/80

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Převod vlastnického práva, Přezkum správních rozhodnutí, Rozhodnutí jiných orgánů, Sociální zabezpečení

Předpisy: 65/1965 Sb. § 30 121/1975 Sb. § 62

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Úřad důchodového zabezpečení v Praze rozhodnutím z 22. 2. 1980 změnil své předchozí rozhodnutí z 5. 1. 1979 a přiznal navrhovateli od 8. 2. 1976 plný invalidní důchod pro následky nemoci z povolání ve výši 2296,- Kčs s dalším zvýšením o 30,- Kčs od srpna 1979 na celkovou částku 2326,- Kčs měsíčně. Týmž rozhodnutím přiznal odpůrce navrhovateli také doplatek invalidního důchodu za dobu od 8. 7. 1976 do 30. 11. 1978 v částce 12 000,- Kčs.

V opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí z 22. 8. 1980 uváděl navrhovatel, že mu za dobu od 9. 2. 1976 do 30. 11. 1978 náleží podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 121/1975 Sb. ještě další částka 11 223,- Kčs, neboť jde o dávku neprávem odepřenu.

Úřad důchodového zabezpečení ve svém písemném vyjádření byl toho názoru, že jde o změnu dávky nesprávně vyměřené a že proto byl doplatek dávky stanoven správně.

Krajský soud v Ostravě potvrdil rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení jako správné; dospěl totiž k závěru, že navrhovateli nebyl invalidní důchod pro následky nemoci z povolání neprávem odepřen, neboť mu byl původně přiznán částečný invalidní důchod a později plný invalidní důchod, i

když se tak stalo pro onemocnění z tzv. obecných příčin a nikoli pro onemocnění chorobou z povolání. Nešlo proto o dávku neprávem odepřenou, nýbrž o dávku nesprávně vyměřenou.

V odvolání proti usnesení soudu prvního stupně namítal navrhovatel nesprávné posouzení věci soudem prvního stupně, neboť prý podal žádost o změnu dávky 7. 2. 1979, která byla odpůrcem zamítnuta, a tedy šlo o dávku odepřenou. Obdobně byla dříve zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod v roce 1968 a 1978.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Předmětem soudního řízení bylo v projednávané věci rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze o výši doplatku, kterým se měnila dříve přiznaná dávka. Jde o posouzení věci podle ustanovení § 62 odst. 1, věta třetí a čtvrtá, zákona č. 121/1975 Sb. a o výklad pojmů dávky nesprávně vyměřené a dávky neprávem odepřené, jenž je nutný pro závěr o tom, v jaké výši navrhovateli náleží doplatek.

O dávku neprávem odepřenou by šlo tehdy kdyby nebylo žádosti navrhovatele vůbec vyhověno a dávka by nebyla přiznána, ačkoli by se dodatečně ukázalo, že již v době tohoto rozhodování byly dány skutečnosti, které nárok na dávku zakládaly. Jestliže však dávka byla přiznána, ale v nesprávné výši, jde o dávku nesprávně vyměřenou. U dávky neprávem odepřené se proto za jeden rok před podáním žádosti vyplatí dávka v plné výši, protože nebyla pobírána žádná dávka, kdežto u dávky nesprávně vyměřené se vyplatí pouze rozdíl mezi dávkou skutečně vyplacenou a dávkou, jaká správně náležela. Částkou 12 000,- Kčs je limitován v případě prvním doplatek za druhý a třetí rok zpětně před podáním žádosti, kdežto v druhém případě za celé tři roky.

Odvolací soud zjistil z dávkového spisu Úřadu důchodového zabezpečení v Praze, že navrhovatel podal žádost o částečný invalidní důchod 17. 5. 1968 a ten mu byl jako částečný invalidní důchod v souvislosti s chorobou z povolání ve výši 995,- Kčs (včetně výchovného) přiznán rozhodnutím z 25. 3. 1969, a to s účinností od 1. 8. 1968. Nebyla tedy navrhovateli dávka neprávem odepřena, ale byla mu, jak dodatečně vyšlo najevo, nesprávně přiznána, protože již tehdy mu náležel plný invalidní důchod při pracovním úrazu. Ve prospěch navrhovatele nevyznívá ani skutečnost, že mu k jeho žádosti z 2. 11. 1978 byl přiznán invalidní důchod a nikoli invalidní důchod v souvislosti s nemocí z povolání, neboť ani v tomto případě nešlo o dávku nesprávně odepřenou, když dávka byla přiznána, třebaže v nesprávné výši. Navrhovateli proto náleží doplatek je ve výši ustanovení § 62 odst. 1, věta třetí za středníkem, zákona č. 121/1975 Sb.

Věcně správné usnesení soudu prvního stupně bylo proto ze shora uvedených důvodů odvolacím soudem potvrzeno podle ustanovení § 219 o. s. ř.